demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 26 de Gener de 1978. Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-2º, 2ª Nº 12

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional

Corberó .... pág. 3

Escoles .... pág. 4

llibertat d'expressió!

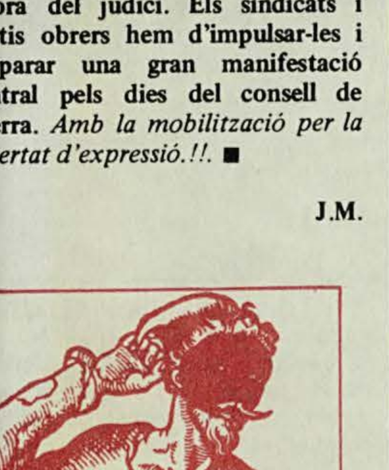
Aquesta última setmana de gener la manca de llibertat d'expressió segueix sent notícia, i per moltes causes. L'Albert Boadella, director d'"Els Joglars" segueix empresonat a la Modelo. L'autoritat militar erigint-se alhora en part i jutge ha publicat ja les acusacions que recauen sobre Boadella i Els Joglars; son quatre anys que segurament li cauran al Boadella en un judici que recorda a tants d'altres dels temps de la Dictadura. Finalment el festival de recolzament que preparava l'Assemblea Permanent de l'Espectacle ha estat per segona vegada i definitivament prohibit.

Sembla que això és el que entén per llibertat d'expressió el govern Suárez. Mentrestant Tarradellas i el seu Consell Executiu segueixen callant i al mateix temps les enormes prerrogatives que encara té l'exèrcit i que li permeten intervenir en els assumptes civils segueixen dempeus. Mentres tant també els que encara s'atreveixen a defensar el Pacte de la Moncloa pels seus aspectes positius i democratitzadors es tenen d'empassar aquestos fets, ells bocabadats, i el que havien "pactat" referent al poder dels militars no es cumpleix.

I els parlamentaris catalans i de la resta de l'Estat que són presents a les Corts fins ara no han utilitzat el seu escó per a denunciar el fet i defensar la llibertat d'expressió.

L'Assemblea Permanent de l'Espectacle demana el recolzament econòmic per a continuar la campanya i el mateix temps està organitzant noves accions quan ja s'acosta l'hora del judici. Els sindicats i partis obrers hem d'impulsar-les i preparar una gran manifestació central pels dies del consell de guerra. ***Amb la mobilització per la llibertat d'expressió.!!.*** ■

J.M.

CONSTITUCIÓ I ESTATUT (I)

canviar-ho tot perquè no canvii res

La política del govern UCD vol sortir al pas de la reivindicació dels drets nacionals i de l'exigència d'autonomia regional amb una fórmula tramposa que té dos ingredients: les pre-autonomies i la Constitució. L'actual concessió de pre-autonomies (a Catalunya ja la tenim, a Euskadi està al caure, es discuteixen la de Galizia, Pais Valencià i Andalusia, se'n parla a les Illes, Astúries, Aragó, Castella i Lleó, les Canàries, etc.) no suposa cap canvi substancial en la mida en que tot el poder polític rau, com sempre, en el govern central i aquest pot obrir i tancar al seu gust l'aixeta dels "traspassos de funcions". Tot això ho estem veient a Catalunya i s'ho temen els altres pobles. Però, en la mida en que es parla de "pre-autonomies", és a dir "d'autonomies prèvies a alguna cosa" la dreta mesetària més cavernícola s'esbera i xiscla davant d'aquest retorn a la "España invertebrada".

Pobrets, no entenen res de res, Suárez si que en sap. Es tracta de donar "pre-autonomies" a tothom perquè ningú, pugui decidir lliurement el que vol. Es tracta de barrejar totes les nacions i regions en un "gran festival autonòmic" per eludir qüestions fonamentals com són: que cada poble ha de ser lliure de decidir llur nacionalitat i cada nació ha de gaudir de sobirania nacional. **I aquestes qüestions fonamentals, que es resumeixen en el dret d'autodeterminació, son negades per la Constitució,** malgrat el reconeixement formal de que hi ha "nacionalidades".

A l'esborrany de Constitució només es defineix una via, igual per a tothom, per arribar a l'autonomia i ja es deixa establert quines son les competències que poden ser cedides a les autonomies i quines han de quedar en mans de l'Estat. Lògicament, tot això és entés com una "graciosa concessió" de la Monarquía Espanyola.

A les properes setmanes les Cortes discutiran l'esborrany de Constitució i quan el tinguin enllestit —sembla que d'ací a dos messos— el sometran a referendum. Un referendum en el que, com a tot, s'haurà de dir SI o NO. SÍ a una Constitució en bloc, a un paquet on hi ha la Monarquia, el dret a la propietat privada, els límits a les autonomies i tantes altres coses; o dir no i quedar-se sense res, perque no ens deixen alternativa. Vet-ací la tram- →

permanent de la CONC

El 15 de gener passat es reunia la Permanent de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, òrgan màxim de les CCOO de Catalunya. Amb la pressència de les delegacions locals i comarcals i Federacions, es discutiren els dos punts de l'ordre del dia dedicats a les eleccions sindicals i a les tasques sindicals davant l'actual situació polític-econòmic.

Per parlar del que va esser l'esmentada reunió recollim les autoritzades opinions de dos destacats líders obrers, membres de la Lliga Comunista Revolucionària, presents a la Permanent. Es tracta d'en JOSE LUIS CEBOLLA, delegat per la Federació de Banca i d'en MARIO SALAS, obrer de la construcció i delegat per l'Unió Local de Badalona.

Quina importància tenia aquesta reunió de la Permanent de la CONC respecte a les anteriors?

Per a tots era clar que la reunió no podia ésser una repetició de les anteriors en les que els punts de tràmit ho eren tot. Haviem de donar una resposta als problemes plantejats. Tota la base així ho demanava. I això queda molt més a la llum si tenim en compte que la direcció de les CC.OO., des de la legalització s'havia dedicat a tallar tota mobilització que sortia, i inclús havia rebutjat propostes com les plantejads en anteriors reunions de jornada de lluita contra la retroactividad del Pacte. Tot això havia creat un sentiment d'inseguretat i desconfiança en la base del sindicat. Per tot això creiem que era positiu el debat que l'ordre del dia plantejava.

ELECCIONES SINDICALS

Com va anar la discussió sobre la preparació de les eleccions sindicals?.

M.S.— Punt important de la discussió va ésser quina actitud mantindre front el decret del Govern que regula provisionalment la celebració de les eleccions. Hi ha haver delegacions com les del Baix Llobregat y Terrassa plantejant la necessitat de *desbordar* el decret, considerant-lo totalment restrictiu (nega el dret a votar i ésser elegits als parats, limita els drets dels eventuals, barra als menors de 18 anys el ésser elegits, redueix la representació a les grans empreses..) i com una intolerable ingerència del govern (divissió en dos col.legis electorals, llistes tancades a les empreses de més de 250 treballadors...). Inclús hi va haver un company que el calificà com a pitjor que les elecciones de l'antiga CNS. També vullas senyalar la intervenció d'una companya de Sant Boi sobre la necessitat de fer una crida a la participació de les dones a les eleccions, la necessitat de muntar escamots de dones per difondre la propaganda...

Les nostres intervencions insistiren en la necessitat de *desbordar* el decret, en que no hi ha cap raó per sotmetre'ns a ell, *ans* impulsar les eleccions a cada fàbrica segons les normes que les assemblees i els sindicats decideixin. I això no és tan difícil, com ho proven les experiències de la Babcok Wilcox, General Elèctrica...

En contra d'aquesta opinió que s'obria pas, s'oposà el Secretari de l'Unió Local de Barcelona, Rodríguez Rovira, explicant que l'excesiva crítica al decret no deixava prou clar quina era la posició de CC.OO. davant les eleccions. El que volia dir era que, ja que aqui està el decret, ens hem de sotmetre a ell.

Per tant, impugnava la totalitat de la resolució pública a fer que incluia una ampla crítica al decret, cridant a desbordar-lo. Però aquesta posició fou derrotada per 44 vots a 32. I es formà una comissió per redactar la resolució pública. Amb tot, encara avui aquesta resolució no ha vist la llum. I a la presentació de la revista de la CONC, "Lluita Obrera" feta el 19 de Gener ni tan sols es va mencionar. Cal exigir que la resolució es faci pública i s'apliqui!.

Segueix a la pàgina 2

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA IV INTERNACIONAL LCR

canviar-ho tot perque no canvii res

pa de tots els referèndums. Després, podrem elaborar el nostre estatut d'autonomia, dins els límits i les competències definides per la Constitució "aprobada por las Cortes y refrendada por el pueblo". Vet-ací la trampa de les constitucions que fan "concessions" a les nacions oprimides.

Què cal fer en aquestes setmanes?. Lluitar, lluitar a Catalunya, a Euskadi, a Galizia, a tot l'Estat perquè la Constitució no posi cap límit als drets nacionals dels pobles. Lluitar sobretot a les empreses, als barris i pobles, a l'universitat, mitjançant la mobilització tornant a sortir al carrer com el 10 i 11 de Setembre, com el 4 de Desembre. Però també hi tenen un compromís en aquesta lluita tots els diputats i senadors que ha arribat a les Cortes pels vots dels homes i dones de la classe treballadora. En particular els parlamentaris dels partits obrers majoritaris (PSC, PSOE i PSUC) ja tindrien d'estar preparant llur activitat per convertir les Cortes en un altaveu de denúncia d'aquesta trampa a la sobirania nacional i per exigir que la Constitució reconegui explícitament el dret d'autodeterminació.

No es tracta de regatejar un parell de competències de més o de menys, es tracta de tornar la sobirania al poble. Al poble de Catalunya tota sobirania li fou arrabasada amb un decret del general Franco, l'abril de 1938. Perquè aquesta sigui una constitució democràtica una de les condicions imprescindibles es que ens retorni la sobirania nacional, que reconeixi el dret d'autodeterminació per a tots els pobles. Com ja hem dit altres cops: no es tracta de fer estatuts a la mida de la Constitució, sinó de tenir una constitució que ens reconegui el dret a elaborar lliurement el nostre estatut, sense cap limitació. ■

Pau Pons

CITA EN "SCALA": Los métodos policiales de siempre.

Fa ja vuit dies que una sala d'espectacles que diu que "prestigiava" Barcelona es va cremar. El més greu del cas es que hi moriren quatre persones i unes altres centes quedaren sense feina. Els qui tiraren els coctels, amb una nihilista consciència revolucionària o ves a saber per què, potser no els coneixerem mai. En definitiva un desgraciat i condemnable atemptat.

Però si fem aquest article no és esencialment per això, sinó per l'actitud de la policia que amb les seves notes, els seus informes i detencions ens ha vingut a recordar cassos com el del carrer Correu o l'atemptat Carrero. La dinàmica és la mateixa d'aquells temps, arrel d'un fet fort acusar desseguida i sense proves a partits obrers o nacionalistes revolucionaris amb concomitància amb el PC. En el cas de l'Scala les acusacions han caigut desseguida sobre el PCI i desprès sobre un sindicat obrer que és la CNT.

Recolzem a la CNT contra tota aquesta manipulació de que ha estat objecte i condemnem l'actitud de la policia particularment amb tot el muntatge desprès de la detenció, amb fotos preparades, amb panflets portats de la comisaria i un parell d'ampolles de lleixiu que la major part de la premsa s'ha negat a publicar.

La CNT diu que els actuals detinguts no són responsables de l'atemptat. Creiem que si no hi ha suficients proves, s'han de posar en llibertat immediatament.

Saludem finalment l'actitud de la CNT, que encara que configurada inicialment com una organització oberta a tothom i antitot, ara convertida en un veritable i ja fort sindicat obrer no permetrà l'entrada de "passotes" ni extranys agitadors que la desprestigien. La seva resposta davant aquesta provocació policial n'ha estat una gran prova. ■

J.M.

permanent de la CONC

Mario Salas

Hi va haver alguna altra discussió en aquest punt que voleu destacar?

M.S.— Voldría resaltar la preocupació expressada per diverses delegacions en el manteniment dels Consells o Comitès elegits abans del decret. Fonamentalment per el paper que han jugat les assamblees d'obra, fàbrica, taller... En últim terme hauria de deixar la decisió de ratificar aquests organismes exclusivament en mans de les asamblees... Això és important perquè a moltes empreses la UGT, la CSUT... estan impugnant aquests organismes acollint-se al decret del govern y demanant la celebració de noves eleccions en base a la dita normativa.

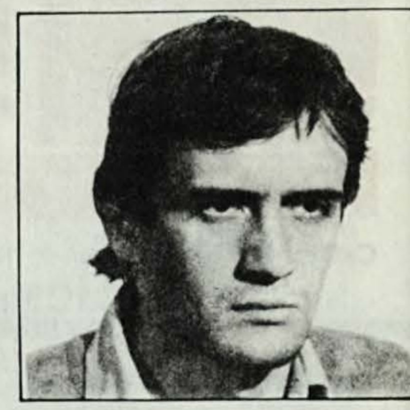
Per altre banda dir també com alguna delegació es manifestà a favor d'arribar a acords amb les distintes centrals sindicals, en particular la UGT, a fi de presentar candidatures unitàries. I això no solament allá a ón han aparegut candidatures "grogues" sinó com un acord general a tots els llocs a ón fos possible.

LA PROPOSTA DE MOBILITZACIO

Tinc entès que la major part de la reunió serví per a discutir les tasques de CC.OO. davant l'actual situació econòmica-política

J.L.C.— Es cert. Fóren quasi sis hores de debat sobre una proposta de mobilització presentada pel Secretariat de la CONC. Resumint la proposta que CC.OO. farà a la resta de les centrals sindicals a Catalunya —fent-se també a la resta de l'estat— per a desenvolupar un "procés de debat, mobilització y negociació" contra el que la direcció de CC.OO. anomena com a "viratge dretà donat pel govern". Aquesta mobilització, que es faria després de les eleccions sindicals, aniria encaminada contra els "sistemàtics intents d'aplicar el acords de la Moncloa únicament en aquelles aspectes més restrictius pels treballadors". En fi, per la direcció de les CC.OO. es tracta que els treballadors "tornin a tenir la iniciativa i el protagonisme que els hi correspon". Es bò que la direcció de Comisiones Obreras parli de "recuperar" la iniciativa per part dels treballadors quan ella mateixa n'és part responsable de que aquella s'hagués perdut amb la seva actitud contrària a tota mobilització basant-se en que posava en perill la consolidació de la democràcia. Ara, i només ara!, és el govern el que comença un "procés d'involució que progressivament va deteriorant les condicions de consolidació de la democràcia". I és enfront aquest perill que es proposa un debat que culminaria en una possible acció general de 2 horas destinada a pressionar per que es cumpleixin els acords de la Moncloa

Com era lògic hi va haver a la Permanent divisió d'opinions. Per a nosaltres, benvinguda sigui qualsevol proposta de mobilització entorn a la defensa dels interesses dels treballadors que ara es concreten en la defensa del poder adquisitiu, contra la retroactividad del Pacte, contra l'atur i els expedients de crisi, contra la congelació salarial, per la nacionalització de les empreses en crisi sota control obrer, per les llibertats sindicals plenes... I deixant ben clar que el Pacte de la Moncloa és contrari a aquests interessos, i que la seva aplicació només porta y portarà a fer més difícil la ja greu situació de la classe treballadora. Aquests eren els objetius irrenunciables de qualsevol mobilització.

José Luis Cebolla

Malgrat tot, la discussió no va tenir lloc entorn els objetius que havien d'encapsalar la proposta de mobilització, sinó que va reduir-se a si havia d'ésser de 2 hores o si això era suficient. Al moment de les votacions, la taula va plantejar una votació global de la proposta. Nosaltres vem plantejar una esmena dirigida a que no inclogués en la proposta que la mobilització era per l'aplicació dels acords de la Moncloa. Però la taula ni la va presentar a votació mantenint-se en fer votar el projecte en la seva totalitat. A la vista d'això els militants de la LCR i altres vem optar per abstenir-nos. El resultat fou de 74 a favor, 1 en contra y 15 abstencions.

Per acabar, podrieu resumir quina és la vostra valoració de la reunió?.

M.S.— Bé, és clar que la resolució sobre eleccions sindicals aprovada que crida a desbordar el decret reforça les posicions d'esquerra dintre CC.OO. Ara l'important és que es compleixi. Per altra banda, també la proposta de mobilització és positiva des del punt de vista que crida a la lluita als treballadors. Però aqui s'haurà de seguir lluitant a totes i cada una de les Unions i Federacions, així com també a les seccions sindicals perquè aquesta proposta reculli les aspiracions dels treballadors. Y aquestes són contraposades als acords de la Moncloa. ■

20-1-78

U.G.T. SEAT: Un mal exemple.

El diumenge 15 de gener va tenir lloc una assemblea de la Secció Sindical de la UGT de SEAT amb l'objectiu fonamental d'elegir un nou Comité Executiu.

Amb una afiliació propera als 11.000 companys a la Factoria de Barcelona, xifra que indica el gran pas donat en poc temps des de la legalització dels sindicats obrers, aquesta elecció havia de servir de model i exemple del funcionament democràtic de la UGT.

Però no va ésser així com ja havia passat a la Zona Centre amb l'elecció del Sindicat Local de Zona, a la SEAT es tornaria a repetir la mateixa història.

Es plantejà una proposta d'elecció basada en les llistes tancades i sistema majoritari donat-se com a únic argument la necessitat de comptar amb un "nucli homogeni". A això s'ha de contestar que un grup homogeni es conforma dia a dia donat respostes als problemes. I per això ¡com no recollir les diferents posicions presents en el sindicat!. ¡com negar que tinguin representació en totes les instàncies segons el seu pes real!.

Front aquesta proposta hi havia una altra que volia l'elecció amb llistes obertes, incloent a nombrosos companys destacats en les lluites, permetent d'aquesta forma que les distintes posicions presents a la secció sindical estiguessin representades al Comité Executiu.

Però aquesta segona proposta no va sortir i l'òrgan es va constituir exclusivament per aquelles persones que segueixen de pe a pa la línia sindical de l'actual direcció del sindicat.

No hi cap dubte que aquesta forma d'entendre la "democràcia" interna té com a única finalitat marginar les posicions d'esquerra dintre la UGT.

Això queda més clar si tenim en compte que l'actual direcció de la UGT defensa per les eleccions sindicals el sistema de candidaturas tancades, convertint-les en una pugna entre "un sindicat socialista" i "un sindicat comunista", és a dir, amb una "Guerra entre centrals sindicals".

De tot el que s'ha dit cal treure'n una lliçó: l'exemple de SEAT no pot tornar a produir-se. I per evitar-ho, una forma de fer-ho és lluitar perquè el IV Congrés de la UGT de Catalunya reincorporí als Estatuts el dret de tendència estructurada tal i com es feia en els de 1934. Només la pràctica d'aquest dret democràtic front a qui diu que sols serviria per dividir la UGT, garanteix que les posicions minoritàries puguin expresar-se i tenir representació als òrgans. I aquesta és la millor forma d'enfortir les files del sindicat. ■

PEDRO JIMENEZ

CORBERO EN LLUITA CONTRA EL PACTE

La plantilla de l'Empresa Corberó de les factoríes de Castellbisbal i Esplugues està en lluita després de la ruptura de les negociacions amb l'empresa el passat 3 de gener. El conflicte arrenca del mes de novembre quan l'oferta que feu l'empresa representava:

– Congelació salarial epl 1978.
– Augment del 15% dels ritmes de treball.
– Acomiadament de 35 treballadors amb contracte eventual.
– Futura reducció de plantilla que afectaria a 600 treballadors.

Els seus arguments foren els de la crisi econòmica que patia l'empresa. Però resulta que una comissió formada per economistes, advocats i experts amb assistència de centrals sindicals i no afiliats dictaminà que si bé existia una manca de liquiditat, aquesta no diferia de la situació general a l'estat i que fins i tot era inferior a la prevista per l'empresa pel febrer del 77; constataba també les fortes inversions de l'empresa a la nova factoria de Castellbisbal, així com l'existència d'una important cartera de comandes i una forta demanda.

La contraproposta obrera fou clara malgrat que havia moderat les seves reivindicacions: 6.500 pts. brutes al mes i manteniment de la revisió semestral prevista als anteriors convenis. Els aturs començaren el passat dia 13 de desembre i fins el 2 de gener. L'Empresa oferia en canvi, una vegada havent retirat l'amenaça dels acomiadaments i la reducció, 4.200 ptes brutes mensuals sense garantia de revisió semestral i condicionat tot a l'augment de ritmes. Això significava pels treballadors que a meitat d'any perderien el 15% del poder adquisitiu o més si augmentava l'IRTP o la quota de la Seguretat Social.

Es votà la vaga immedaita, i s'organitzà la lluita mitjançant l'assemblea general –òrgan decisori i sobirà– delegats per seccions, assemblees de delegats i secretariat (comitè d'empresa). Es crearen també les Comissions de Coordinació, de Propaganda i Caixa de Resistència.

La darrera proposta de l'empresa a les reunions de negociació (a les que assistien sense veu ni vot, només com a assessors, les centrals sindicals presents a Corberó: CC.OO., CSUT, UGT; CNT no hi participà) fou una reducció de 14 hores a l'any i la paga de Març pels companys que són a la "mili". A canvi, l'aplicació del Pacte de la Moncloa i l'augment de ritmes.

Davant la negativa obrera, que rebutjà signar un xec en blanc que deixaria les mans lliures a l'empresa per augmentar els ritmes, la resposta de la direcció fou el tancament de les dos factories al dia següent, 13 de gener. Des d'aleshores es venen celebrant assemblees diàries a les 8 del matí al frontó de l'empresa: allà informen les comissions, es solucionen les tasques del dia i es replanteja la lluita. Es fan manifestacions pel matí i la tarda, es va a la premsa, a la ràdio i a la TV. S'han rebut telegrames de recolzament de nombroses empreses de l'Estat, especialment de Madrid (Coimbra, Garza...) així com del Congrés de la CSUT. La moral és alta i potser l'exemplifiqui un grup de treballadors i treballadores que marxaven pel metro barceloní entonant amb un acordeó "La Varsoviana"...

Tanmateix, la lluita serà dura. Després de vàries setmanes al carrer, cal ja organitzar la resistència econòmica i difondre i recolzar per tot arreu la lluita de Corberó. Al mateix temps, hi tenim un bon exemple de cóm es pot combatre el Pacte de la Moncloa. En aquest sentit sí podem dir: "Desde luego... Corberó!". ■

TORNA EL "DEMÀ"

Després d'un llarg parentessi entre el número 11 aparegut les vetlles l'11 de Setembre i aquest altre que ara teniu a les mans, el DEMA torna a apareixer.

La necessitat d'impulsar al mateix temps una premsa central, amb la configuració de l'actual "Combate" setmanal, fou el condicionament tècnic, i no polític, que ens impedí analitzar setmanalment amb una òptica marxista-revolucionària i des de Catalunya aquestos quatre mesos prenyats d'esdeveniments polítics i socials protagonitzats pel poble català i encaminats molts d'ells a pendre-li precisament aquest protagonisme (11 de Setembre, Decret de la Generalitat, vinguda de Tarradellas...).

Hem procurat superar això amb les informacions del "Combate" setmanal, que per altra part i lògicament mantindrem, i també amb l'encartament d'alguns fulls (Declaració programàtica de la Generalitat, llibertat d'expressió, etc.).

Tot veient la necessitat de la conjunció entre la premsa central i la nacional és pel que oferim als nostres lectors aquestes pàgines del nostre periòdic de Catalunya i que es vendran conjuntament amb el "Combate". Encara no és pas aquest el nostre idela de periòdic nacional i que els treballadors de Catalunya necessiten, però si almenys un complement a "Combate" sobre noticies produïdes aqui i vistes des d'aquí.

El DEMA sortirà en una doble edició, catalana i castellana, d'acord amb la configuració lingüística del país, i alhora com un instrument de caminar cap la plena oficialitat del català.

Finalment, el DEMA no ha de ser unicament una obra del seu Comité de Redacció, sinó que des d'aquest espai fem una crida a tots el militants, simpatitzants i lectors per a que ens facin arribar les seves cròniques i sugerències per a convertir-lo en una eina de la lluita de classes útil a tots els treballadors.

Ens trobareu a Trafalgar, 10, 2º, 2ª.

Ajuda al nou DEMA, organ de la nova Lliga Comunista Revolucionària fruit de la unificació de la Lliga Comunista amb la vella LCR. ■

Comité de Redacció

ELECCIONS SINDICALS:
un decret contra els treballadors

Després de l'acord de CC.OO. i UGT de convocar a data fixa les eleccions sindicals, el govern ha dictat depressa i correns una normativa electoral els objectius de la qual consisteixen en impedir que siguin unes eleccions autènticament lliures evitant així la lliure organització dels treballadors.

En el decret queda clar que és el govern qui fixa les normes i no lliurement els treballadors i les seves organitzacions. Són les empreses les que convoquen les eleccions i en darrera instància és la Delegació de treball (representant del Ministeri) qui té la potestat de decidir sobre qualsevol matèria i qui decideix la legalització del comitè de fàbrica.

Les normes de les eleccions no afavoreixen els treballadors. Es procura la divisió entre fixes i eventuals (aquests darrers són privats de representació si no arriben al 20% de la plantilla). Es creen dos col.legis, el de tècnics i administratius –als que s'intentarà integrar en sindicats grocs– i els dels treballadors. Además cal afegir el sistema de llistes tancades per a les empreses de més de 250 treballadors i la negació de representació als milers de treballadors de tallers de menys de 6 persones.

El govern pretén tanmateix ilegalitzar els comitès i consells ja escollits pels treballadors, imposant noves eleccions i fent que es sotmetin a les normes dictades per ell, que limiten el número de delegats a un màxim de 48 i que suposarà en molts cassos la negació de drets ja aconseguits.

El decret pretén també fer dels comitès organismes burocràtics, fàcils de manejar i separats del conjunt dels treballadors. En ell no es parla gens de les assemblees, institució fonamental de la democràcia directa, ni del control i revocabilitat dels consells. No es parla tampoc de les seccions sindicals d'empresa, fonamentals pel creixements dels sindicats dels treballadros.

Per últim es manté la marginació de la joventut treballadora a la que s'impedeix el poder ser candidata i membre del comitè d'empresa. Aquestes mides al costat d'altres, com portar 6 mesos a l'empresa per a poder elegir i ser escollit, *fan del decret un seriós intent d'atac a la lliure activitat sindical de la classe obrera.* Al contrari, el Parlament i el Govern han de reconèixer legalment el dret a la lliure organització sense ingerència de l'Estat.

Nosaltres creiem que els sindicats han de portar endavant les eleccions sense fer-ne cas, del decret, amb la normativa que les assemblees i els sindicats decideixin. I concretament proposem:

1.– Elecció a totes les fàbriques, llocs de treball, etc. independentment del número de treballadors.

2.– Impulsar *una sola representació de tots els treballadors* **al marge de les categoríes, amb participació plena al marge de l'edat i el temps a l'empresa.**

3.– Presentació de llistes unitàries, i a on sigui impossible *llistes obertes i sistema proporcional.*

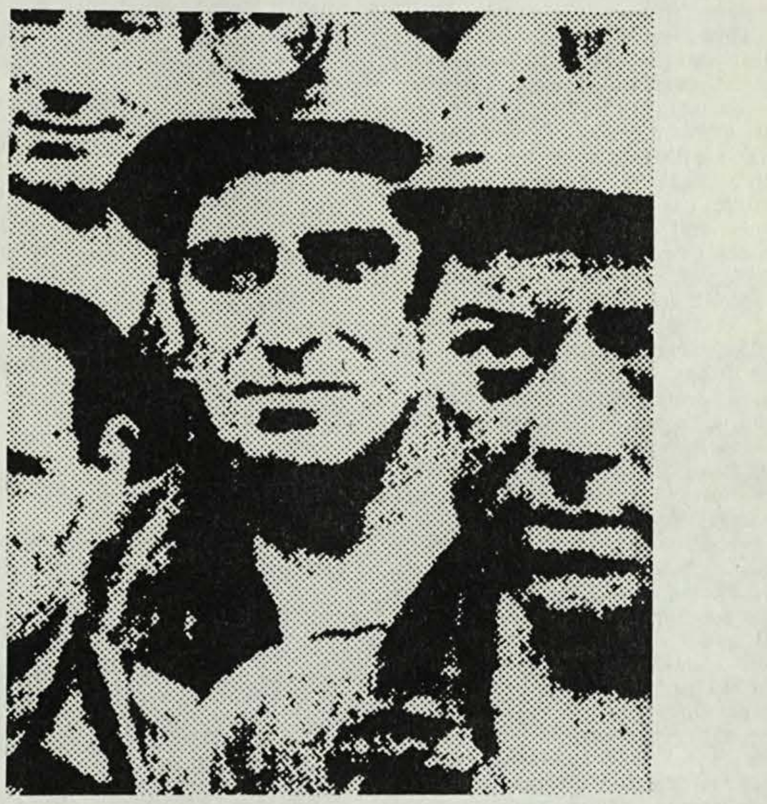
4.– Que sigui l'assemblea del lloc de treball qui decideixi les atribucions, funcionament etc. del comitè o consell.

5.– Defensar els comitès i consells ja escollits si així ho volen els treballadors.

Es tracta d'aprofitar les eleccions per impulsar la participació activa dels joves i les dones treballadores, marginats al llarg de quaranta anys al sindicat vertical. Al programa de les candidatures cal recollir les seves reivindicacions específiques, i que ells i elles es presentin com a mínim en proporció al seu número a l'empresa.

A la vegada les eleccions poden constituir un pas cap a la *unitat sindical*, rebutjant de pla els enfrontaments entre els sindicats obrers i fent tot el possible per arribar a acords unitaris sobre les eleccions, el programa... que constitueixin un recolzament als comitès i consells i *es creïn a cada fàbrica comitès d'enllaç de tots els sindicats obrers.* ■

elecciones sindicales

contra el plan de austeridad capitalista, por la libertad sindical

Assessoria sindical de LCR
c/ Trafalgar, nº 10, 2º - 2ª

– Xerrades tots els dijous a les 7 h. sobre la posició de la LCR davant les eleccions sindicals.

– Permanència l'assessorament, xerrades consulta, etc. sobre les eleccions cada día de 7,30 a 9 h.

PER LES PLENES LLIBERTATS SINDICALS
PER L'ELECCIO DIRECTA DELS NOSTRES REPRESENTANTS I EL SEU CONTROL PER LES ASSEMBLEES
PER LES NOSTRES REIVINDICACIONS
PER LA UNITAT DELS TREBALLADORS
PER LA UNITAT SINDICAL
NO AL PACTE DE LA MONCLOA

Entre els grisos i els mossos d'esquadra

La desaparició de la factoria Pegaso dels seus terrenys als barris de La Sagrera i Sant Andreu, va obrir la possibilitat de reconversió de la zona en equipaments socials per als habitants dels barris. Les asociacions de veïns impulsaren una perllongada mobilització per la conquesta de places escolars suficients i gratuïtes al barri. El 19 de març de 1975, centenars de veïns dels dos barris s'abocaren al carrer en una manifestació que culminà als terrenys de la Pegaso, amb una gran concentració en la que es colocà "la primera pedra de l'escola". Els veïns ocupaven els terrenys, s'enfrontaven al Ministeri i a l'Ajuntament, exigint la construcció de l'escola. La lluita fou molt llarga, però pel novembre del 76 les obres de l'escola ja estan en marxa i els pares i veïns comencen a pensar en que el proper curs (aquest) la canalla ja podrà anar a estudi al barri, a l'escola Pegaso que es la de tot el barri.

Per això mateix, la gent de La Sagrera i Sant Andreu van començar a pensar com havia de ser l'escola; perquè no n'hi ha prou amb aules, cadires i taules, fa falta una escola de qualitat, una escola gestionada democràticament. Des d'el moment en que les primers parets foren aixecades, ja hi havia un equip de mestres treballant amb els pares i les asociacions de veïns per preparar els criteris pedagògics i de funcionament del centre. Quan arribà l'octubre d'aquest curs els pares, veïns i mestres saben el que volen i estan preparats per posar l'escola en funcionament. Però, el MEC (Ministeri d'Educació i Ciència) ja havia omplert tota la plantilla de mestres, sense comptar amb ningú, amb gent seleccionada per les "oposiciones" i decidida arbitrariament.

ESCOLES DEL MEC O ESCOLES DEL POBLE

Es clar que les reivindicacions de Pegaso no tenen res d'extrany, son les de milers de families treballadores, que exigeixen una escola pública per als seus fills. Una escola així, vol dir gestió democràtica contra l'autoritarisme i la burocràcia del MEC, vol dir que són tots els afectats els qui tenen de dirigir l'escola: els mestres i totes les persones que hi treballen i llurs sindicats, els pares (mares) dels alumnes i els mateixos alumnes, les asociacions de veïns del barri on es l'escola. Així ho entengué també, la gent de Sóller (barri de Porta), Ferrer i Guardia (Ciutat Meridiana) i el Patronat Ribas, exigint que els mestres "nacionales" nombrats pel MEC acceptesin unes condicions democràtiques de funcionament o, en cas contrari, deixessin la plaça als mestres del barri, en atur i disposats a posar l'escola sota el control dels afectats (d'altra banda, sense cap perjudici per a ningú, doncs els mestres nacionals segueixen cobrant el seu sou íntegre fins que el MEC els coloca en un altre lloc).

Amb una lluita molt dura i grans dificultats es conseguí imposar el criteri de pares i veïns a Soller, Ferrer i Guardia i el Patronat Ribas, després d'haver començat a donar classe sense cobrar i amb una gestió col.lectiva dels centres, sortint al carrer, algunes setmanes fins i tot cada dia. Però, el MEC no cedí en el cas de Pegaso. Fa temps (Combate nº 88) ja deiem que cedir en la gestió d'un centre de 2.000 places era massa per a un reaccionari com l'Iñigo Cavero. No sols no volgué cedir amb Pegaso sinò que ha tractat de desdir-se del que ja havia acceptat amb el Patronat Ribas, amenaçant-lo de tancament. Davant de l'intransigencia del govern, els quatre centres, organitzats en una coordinadora, combinen l'ocupació i utilització dels locals amb una mobilització constant al carrer: l'Ajuntament, l'Inspecció d'EGB, la Delegació del MEC i l'Assemblea de Parlamentaris son alguns dels llocs on —tant si els agrada como si no— la veu dels pares i treballadors de les "Escoles en lluita" es fa sentir. Mentrestant el MEC tracta d'ofegar la lluita amb una vaga de mestres "nacionales", manipulada demagògicament des d'el ANPE (fill del sindicat verticaliste SEM).

El 23 de desembre, després d'un viatge de parlamentaris a Madrid —del que tornen dient que el Ministeri accepta contractar als mestres proposats pels pares—, la Delegació del MEC a Barcelona signa els contractes i els envia a Madrid per la ratificació. La victòria sembla aconseguida.

GENERALITAT: PORTES TANCADES

Al tornar a classe, després de Nadal, els mestres es troben amb llurs contractes rebutjats —el MEC diu que amb els parlamentaris només es van pactar 37 contractes i no els 64 exigits— i l'escola plena de "grisos" que controlen l'accés al claustre convocat pel MEC. Front a això, es decideix no assistir a la reunió amb els enviats del MEC i es fa una concentració de protesta. Al dia següent la gent de Pegaso es dirigí cap a la Generalitat per demanar ajuda al Conseller de Cultura, Pere Pi i Sunyer.

El resultat de la gestió es prou conegut perque sortí a tots els diaris: en Pi i Sunyer, primer es negà a rebre'ls, després acceptà de tractar amb una comissió i, per acabar, els "mossos d'esquadra" d'en Rahola els foragitaren del Palau de la Generalitat, estomacant a pares i mares, nens i nenes, mestres i enduent-se per davant a un fotograf de premsa. No està gens malament, senyor Conseller de Governació!. El Sr. Belloch no ho hagues fet millor!

El que no es tant conegut es el que els va respondre: els va dir, textualment, que no els hi podia donar ni tant sols un recolçament moral, que es limitaria a escoltar-los i després veuria el que li deia el MEC, doncs tenia d'escoltar a tothom. Es clar que la Generalitat actual, sense un duro i sense cap poder polític, poca cosa podia fer. Tanmateix, un Consell Executiu dels partits obrers podia haver facilitat l'organització i l'extensió de la lluita i, el que és més important, podria haver encarat la maniobra del MEC com un enfrontament amb l'autogovern de Catalunya i la reivindicació popular d'escola pública catalana. En lloc de fer això, aquest "Consell de concentració nacional" es comportà com un govern civil qualsevol. Ara, si hi havia algun dubte, ja sabem amb qui tractem.

Pere Pi i Sunyer

Iñigo Cavero

MÉS ENLLÀ D'UNA ESCOLA

Arribats ací, es clar que el que s'esta jugant a Pegaso és molt més que la lluita d'una escola o la reivindicació de dos barris de Barcelona. Aquesta es la lluita de tots els homes i dones de Catalunya per una escola gratuïta, controlada pels treballadors i usuaris —al cap i a la fí són els mateixos—, la lluita dels treballadors de l'ensenyament per un accés directe al lloc de treball, amb contracte laboral i condicions dignes i democràtiques. Aquesta es doncs la lluita de tots nosaltres. I cal que tots ens mobilitzem perquè a l'altre costat d'aquest conflicte no hi ha solament uns funcionaris i unes lleis sino tot un entramat d'interessos de classe per perpetuar una escola selectiva i classiste i a la vegada els beneficis de tot tipus de capitalistes de l'ensenyament: els que van amb americana i els que duen sotana. Pegaso es un repte a tota la dreta del país, un exemple per a tota la classe treballadora i, per això, Pegaso no pot restar sola. De l'Iñigo Cavero a en Pere i Sunyer, dels "grisos" a els "mossos d'esquadra" són massa els enemics i moltes les forces. Cal que els amics, les forces obreres i populars es posin en moviment. Cal una solidaritat activa, prenen partit, de la Federació d'Asociacions de Veïns, dels sindicats obrers —en primer lloc del ram— i de tots els partis obrers, en particular els majoritaris, que no poden fer costat ni callar davant de l'actuació d'en Rahola o en Pi i Sunyer.

Avui, ens cal la victòria de Pegaso. Demà, hi hauran escoles com Pegaso per a tot Catalunya. ■

Pere Puig

IÑIGO CAVERO: Ministre d'Educació i Ciencia del primer govern Suárez, format per la coalició U.C.D. sobre la base de menys d'un 35% dels vots.
Home del Vaticà i lligat als interessos dels sectors mes "carcas" de l'ensenyament (F.E.R.E., asoc. católiques, etc.) es un enemic declarat de l'escola pública.

PERE PI I SUNYER: Conseller de Cultura de la Generalitat, nombrat per en Tarradellas per desplaçar a Marta Mata (PSC, Rosa Sensat) es un home del Banc Urquijo i de la dreta "lliberal" (Trias Fargas). Defensor de tota mena de propietat privada, enemic de les Escoles d'Estiu i de l'escola pública.

Algunes dates:

15 de març:	El Delegat comunica a les asociacions de veïns que se'ls hi nega el dret a proposar mestres.
28 de març:	Concentració massiva davant de la Delegació.
28 d'abril:	Concentració dels barris a la Plaça Sant Jaume.
28 de maig:	Concentració i carta al Delegat, insistin en les reivindicacions.
31 de maig:	Carta del Delegat negant tot el que es demana.
13 de juny:	Concentració davant l'escola Pegaso i carta al ministeri amb mes de mil signatures.
29 de juliol:	Carta de la Direcció General d'EGB de Madrid, negant totes les reivindicacions.
Del 6 al 10 de setembre:	Pares, mestres, alumnes i veïns de Sóller i Pegaso ocupen els locals de la Inspecció d'EGB.
23 setembre:	La gent de Ferrer i Guardia i la de Pegaso es manifesten davant la Delegació (Plaça Espanya) i després fins a l'Ajuntament, on entren tots.
28 setembre:	El MEC promet una resposta per el 1 d'Octubre.
1 d'octubre:	Concentració en espera de la resposta (que no arribà mai) a Pça. Espanya. La policia carrega, "dutxa" a la gent i fa una detenció. Manifestació fins a la reunió de l'Assemblea de Parlamentaris, noves carregues policials, la gran majoria dels parlamentaris fugen de fam i de feina.
Gener del 78:	Manifestacions quasi diàries, tallant la Meridiana.

AMB LA C.O.P.E.L. PER L'AMNISTIA

A la Modelo, llevat de la bomba del dilluns a la matinada hi ha "pau". Es la "pau" dels presonés tancats a les seves cel.les i amb la presó totalment controlada per la policia armada. Quan fa uns dies un gran nombre de presos encapçalats per la COPEL es tallaren les venes, van fer la promesa de que cremarien la Modelo si no es concedia l'amnistia per als presos socials. La promesa segueix dempeus, segons comunica la COPEL, encara que degut a la "pau" imposada es va ajornant.

Malgrat tot hi ha hagut un petit triomf, la proposició d'indult presentada al Senat pel Xirinacs i el Bandrés ha estat acceptada. Aquesta proposició s'havia presentat ja anteriorment, però havia estat refusada perquè hi havia un article que proposava que els *presos indultats* passessin a tenir el *carnet d'atur*. A favor de la no acceptació es va argumentar el que això no podia cabre de cap manera dins el pressupost econòmic de l'Estat. Ara, l'article ha estat suprimit. Amb això encara que algún dia hi hagi indult pe que realment s'estan posant les bases és per a tornar omplir novament les presons ja que amb la quantitat d'atur obrer que hi ha, com podran trobar feina desseguida els ex-presos? De què menjaran?. En definitiva, no se'ls hi vol donar el carnet d'atur, només se'ls hi dóna un passaport per a poder tornar a la presó.

Paral.lelament van prenent cos els diversos grups de recolzament a la COPEL que s'han creat a diversos barris de Barcelona i les seves rodalies. En funcionen ja a La Mina, l'Hospitalet, gairebé tots els Nou Barris, el Poble Nou, etc.

Ara, després de la concentració davant la Modelo que promogueren la Nit de Nadal van fent xerrades pels barris explicant la situació dels presos, recullen diners i distribueixen els butlletins de la COPEL.

Com a cosa negativa val a dir que aquests grups encara són pocs recolzats pels partits polítics, nosaltres inclosos. Estan formats especialment per ex-presos, familiars de presos i grups de la CNT.

Cal que la Copel no resti sola, que el clam per l'Amnistia total sigui cada dia més fort, i que aquesta sigui aviat realitat. ■

J.M.

REUNIFICACIÓ L.C. - L.C.R.: CONSTITUCIÓ DEL COMITÈ NACIONAL DE CATALUNYA

Com ja vem informar des de les línies de "Combate" —órgan del nostre Comité Central— els dies 17 i 18 de Desembre del 1977, tingué lloc la reunió conjunta dels Comités Centrals de la L.C. i la L.C.R., on van votar la reunificació d'ambdós organitzacions en un sol partit.

El propassat cap de setmana es realitzà la constitució del Comité Nacional de Catalunya de la Lliga Comunista Revolucionaria, fruit d'aquesta reunificació a Catalunya.

El partit reunificat, adherit a la IV Internacional, té al voltant d'un miler de membres a Catalunya.

En la seva reunió el Comité Nacional va centrar-se en l'anàlisi de la situació política, destacant-se els següents punts:

— Valoració del projecte constitucional com a restrictiu de les llibertats democràtiques. Es decidí d'emprendre una campanya específica per tal que la Constitució recollís una sèrie de drets democràtics.

— Es criticà la formació del Consell Executiu i el seu programa com una concesió dels partits obrers a Suàrez i a la dreta.

— Es reafirmà la necessitat d'exigir la convocatòria d'eleccions municipals abans del 15 de Març.

— Es reafirmà la necessitat de lluitar contra les mesures d'austeritat que representen el Pacte de la Moncloa i altres concrecions comarcals com el Pacte de Baix.

— Es ratificà la necessitat de participar a les eleccions sindicals, desbordant el decret del govern, procurant la màxima unitat obrera i fent de les eleccions una palanca per l'autoorganització i la defensa de les reivindicacions dels i les treballadores.

Aquesta unificació entre la LCR i la LC és un pas endavant vers el nostre objectiu de construir el partit revolucionari de la classe obrera. Però sabem que cal donar molts més passos en aquest sentit, cercant noves fusions amb sectors de l'avantguarda obrera, i inclús amb partits polítics, mitjançant bases polítiques i programàtiques clares.

Per això situem la importància de la tasca empresa en la reunificació de dues organitzacions, escindides i durant cinc anys. ■